

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/77/2025
Identifikačné číslo spisu:	1122209168
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1122209168.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu T. S., narodeného U., adresa na doručovanie: F. zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Kohútová Bérešová, spol. s r. o. v skratke AKKB, spol. s r. o., Bratislava, Štefánikova 18, IČO: 54228956, proti žalovaným 1/ X. narodenému U., 2/ V., narodenej U., obaja zastúpení advokátskou kanceláriou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA HUBOCKÁ & PARTNERS s. r. o., Bratislava, Panenská 7, IČO : 51411491, o určenie vlastníctva nehnuteľností, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-14C/60/2022, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. januára 2025 sp. zn. 14Co/2/2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaná 2/ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 25. októbra 2024 č. k. B1-14C/60/2022-230 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým zakázal žalovanej 2/ scudziť, zaťažovať, či inak nakladať s nehnuteľnosťami nachádzajúcimi sa v katastrálnom území B. V., obec A. - m. č. B. V., okres A. I, zapísanými na: a) LV č. XXXX, a to: (I) bytom č. 3, na 2. poschodí vchodu č. X na ulici T., v bytovom dome súp. č. XXXXXX, postaveného na parcele registra „C“ parc. číslo 8619; (ii) spoluvlastníckym podielom o veľkosti 14242/57578 na spoločných častiach, zariadeniach a príslušenstve bytového domu, v ktorom sa byt nachádza; b) LV č. XXX, a to pozemkom, parcela reg. „C“ parc. číslo 8619 o výmere 127 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie do právoplatného skončenia veci samej (výrok I.). Vo zvyšku návrh na nariadenie neodkladného opatrenia voči žalovaným 1/, 2/ zamietol (výrok II.). Návrh na vydanie neodkladného opatrenia vo zvyšku voči žalovanej 2/ zamietol (výrok III.).

1.2. Súd v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na to, že pôvodná vlastníčka označených nehnuteľností (p. V. V.) sa žalobou vo veci samej domáhala určenia, že je vlastníčkou nehnuteľností - bytu na 2. poschodí vchodu č. X na ulici T., A. a spoluvlastníckeho podielu 1/1 na spoločných častiach, zariadeniach a príslušenstve bytového domu evidovaného na LV č. XXXX. Zároveň sa domáhala

určenia, že je vlastníčkou nehnuteľnosti evidovaných na LV č. XXX, pozemok, parcela reg. „C“ s č. 8619 o výmere 127 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie (ďalej len „predmetné nehnuteľnosti“) z dôvodu, že darovacou zmluvou zo dňa 26. novembra 2020 darovala žalovanému 1/ (svojmu synovi X. V.) označené nehnuteľnosti. Žalovaný ani po výzvach na vrátenie predmetné nehnuteľnosti žalobkyni nevrátil a previedol ich na svoju manželku V. V. - žalovanú 2/. Bývalý Okresný súd Bratislava I dňa 7. februára 2023 zistil, že pôvodná žalobkyňa P. V. zomrela dňa U.. Mestský súd uznesením zo dňa 24. októbra 2024 sp. zn. B1-14C/66/2022 rozhodol tak, že súd pokračuje v konaní na miesto pôvodnej žalobkyne s jej právnym nástupcom T. S., rod. S., narodeným U., bytom V. (synom pôvodnej žalobkyne). Žalobca sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhal, aby súd uložil žalovanej 2/ povinnosť spočívajúcu v zákaze scudziť, zaťažiť, či inak nakladať s prednými nehnuteľnosťami. Súčasne žiadal, aby súd uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spočívajúcu v zákaze scudziť, zaťažiť, či inak nakladať s akoukoľvek hnutel'nou vecou, ktorá sa v čase smrti P., zomrelej dňa U., nachádzala v byte č. X, na X.. poschodí vchodu č. X na ulici T., v bytovom dome súp. č. XXXXXX, alebo sa nachádzala na inom mieste a patrí do pozostalosti po uvedenej P. V., a to až do právoplatného rozhodnutia o dedičstve, vedeného pod sp. zn.: 1D/3/2023, Dnot 4/2023. Žalobca ďalej žiadal, aby súd uložil žalovanej 2/ povinnosť vydať kľúče od bytu č. X na X. poschodí vchodu č. X na ulici T. v bytovom dome až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej sp. zn. B1-14C/66/2022.

1.3. Súd prvej inštancie s poukazom na § 324 ods. 1, 3, § 325 ods. 1, ods. 2 písm. c), d), § 326 ods. 1, 2, § 328 ods. 1, 2, § 329 ods. 1, § 228 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) považoval podaný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia za čiastočne dôvodný, pričom dospel k záveru, že žalobca preukázal a osvedčil naliehavosť nároku na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by bolo potrebné dočasne upraviť pomery strán v konaní, pokiaľ išlo o uloženie zákazu žalovanej 2/ scudziť, zaťažiť, či inak nakladať s označenými nehnuteľnosťami do právoplatného skončenia veci samej. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu v tom smere, že návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia osvedčil nárok na nariadenie neodkladného opatrenia súdom, pričom dôvodom má byť, že jeho právo je ohrozené. Uviedol, že na to, aby žalobcom navrhované neodkladné opatrenie bolo úspešné, vyžadovalo preukázanie danosti hmotnoprávneho nároku (práva) medzi stranami sporu, ohľadne ktorého mali byť upravené ich pomery (tzv. osvedčenie nároku), a aby neboli vážnejšie pochybnosti o potrebe neodkladnej úpravy. Podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia bolo i súčasne osvedčenie, že bez okamžitej, i keď len dočasnej úpravy pomerov, by bolo právo niektorej zo strán sporu ohrozené. Nariadenie neodkladného opatrenia má teda za cieľ, aby sa spor vo veci samej, (v ktorom žalobca môže, ale i nemusí byť úspešný), vyriešil medzi pôvodnými stranami sporu, a aby nebol realizovaný eventuálny prevod vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti na ďalšie osoby, alebo aby nedošlo k inému faktickému alebo právnomu zaťaženiu tejto nehnuteľnosti. Ak by takáto okolnosť nastala, došlo by k výraznému zhoršeniu právneho (ale i faktického) postavenia žalobcu v spore vo veci samej, prípadne k nezvratiteľnému následku alebo k stavu, ktorý by bol zvrátiteľný len s neprimeraným úsilím a nákladmi, resp. s veľkými obtiazami. Z týchto dôvodov súd dospel k záveru, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia je v časti uloženia zákazu žalovanej 2/ nakladať s nehnuteľnosťou dôvodný, a preto návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v tejto časti vyhovel.

1.4. Pokiaľ išlo o návrh žalobcu týkajúci sa uloženia zákazu žalovaným 1/, 2/ scudziť, zaťažť, či inak nakladať s akoukoľvek hnutel'nou vecou, ktorá sa v čase smrti P., zomrelej dňa U., nachádzala v byte č. 3, na 2. poschodí vchodu č. X na ulici T., v bytovom dome súp. č. XXXXXX, alebo sa nachádzala na inom mieste a patrí do pozostalosti po uvedenej P. V., a to až do právoplatného rozhodnutia o dedičstve, vedeného pod sp. zn.: 1D/3/2023, Dnot 4/2023, súd návrhu v tejto časti nevyhovel. Žalobca v tejto časti neosvedčil nárok na vydanie neodkladného opatrenia, pretože sa domáhal zákazu scudzenia, zaťaženia a nakladania s akýmkoľvek hnutel'nými vecami, ktoré však nešpecifikoval. Takto formulovaný petít na nariadenie neodkladného opatrenia bol potom neurčitý a nejasný, a preto v tejto časti mu nebolo možné vyhovieť.

1.5. Pokiaľ išlo o uloženie povinnosti žalovanej 2/ vydať kľúče od bytu č. X na X. poschodí vchodu č. X na ulici T. v bytovom dome až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, aj v tejto časti súd návrh zamietol, pretože v danom prípade nebola osvedčená potreba dočasne upraviť pomery účastníkov a nebolo za daného právneho a skutkového stavu možné návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovieť a vydať kľúče od nehnuteľnosti žalobcovi, pretože išlo o spornú otázku. Súd bol toho názoru,

že v danom prípade nebola naliehavá potreba na úpravu pomerov medzi stranami sporu, keďže išlo o spornú otázku a vydaním klúčov by sa zasiahlo aj do práv žalovanej 2/.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 28. januára 2025 č. k. 14Co/2/2025-312 uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku I. zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v tejto časti zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej 2/ priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia) v rozsahu 100 %.

2.2. V danej veci súd prvej inštancie napadnutým výrokom I. vyhovel návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia v časti uloženia zákazu žalovanej 2/ nakladať s vyššie označenými nehnuteľnosťami, v podstate len z dôvodu tzv. prevencie, t. j. aby sa počas konania vo veci samej nezmenil status ich vlastníka. Odvolací súd bol názoru, že zastabilizovanie vlastníckych pomerov v konaní o určenie vlastníckeho práva (príp. určenia, že vec patrí do dedičstva po poručiťke) je namieste a v tomto poukázal aj na ustálenú súdnu prax odvolacích súdov. Žalobca nebol povinný naisto preukázať, že žalovaná 2/ má v úmysle nakladať s nehnuteľnosťami spôsobom, ktorého zákazu sa navrhovaným neodkladným opatrením domáhal. Preto argumentácia žalovanej 2/, že táto s nimi nakladať nemieni, a že takýto úmysel jej konania žalobca doposiaľ nepreukázal, dôvodnou nebola. Na druhej strane na to, aby žalobcom navrhované neodkladné opatrenie bolo úspešné, vyžaduje si to preukázanie danosti hmotnoprávného nároku (práva) medzi účastníkmi konania (stranami sporu), ohľadne ktorého majú byť upravené ich pomery (tzv. osvedčenie nároku), a aby neboli vážnejšie pochybnosti o potrebe neodkladnej úpravy. Reálne vyhodnotenie potreby neodkladne upraviť pomery je otázkou voľnej úvahy súdu, ktorá však musí byť objektívne preskúmateľná na základe odôvodnenia rozhodnutia. Odvolací súd bol potom na rozdiel od súdu prvej inštancie názoru, že žalobca neosvedčil danosť práva, ktorému sa má nariadením neodkladného opatrenia poskytnúť dočasná ochrana. Napriek skutočnosti, že žalobca k podanému návrhu priložil potrebné listiny resp. dôkazy, ktoré mali osvedčovať pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia významné (a ním tvrdené) skutočnosti, tieto danosť jeho práva dostatočne neosvedčovali.

2.3. V danej veci (z doposiaľ žalobcom predložených dôkazov) odvolací súd nemal dostatočne osvedčenú skutočnosť, že poručiťka (darkyňa) za svojho života sa právne relevantným spôsobom domáhala od žalovaného 1/ vrátenia daru (darovaných nehnuteľností), resp. že toto darovanie za života odvolala. Žalobca túto skutočnosť osvedčoval predloženou SMS komunikáciou, ktorá mala pravdepodobne (z ich predloženého výpisu nie je ani zjavné, kto s kým komunikoval - pozn. odvolacieho súdu) prebehnúť medzi poručiťkou (darkyňou) a žalovaným 1/ (obdarovaným) v priebehu augusta 2022, avšak z tejto žiadny prejav vôle darkyne v podobe domáhania sa vrátenia daru, resp. odvolania darovania nevyplyva. Vyplyva z nich napr. zrušenie opatrovníctva (zrejme) pre žalovaného 1/, zväženie zrušenia nešpecifikovanej veci u notára ďalej, že poručiťka (správa z 29. augusta) nebola spokojná s tým, že nehnuteľnosti darovala len žalovanému 1/, že ju to mrzí, zamýšľa sa nad tým, prečo to urobila, a z tohto dôvodu vzniesla aj prosbu o zrušenie listiny (zrejme darovacej zmluvy), keďže podľa nej by bolo morálne a čestné, aby mali obaja synovia polovicu danej nehnuteľnosti, (a teda tu išlo skôr o rozmyslenie si darovania). Z takto predloženej SMS komunikácie však dostatočne určito nevyplyva, že sa v nej poručiťka (darkyňa) domáha po žalovanom 1/ vrátenia daru práve z dôvodu hrubého porušenia dobrých mravov voči nej zo strany žalovaného 1/. Skôr tu išlo o návrh, aby sa dohodli na zrušení darovacej zmluvy, a nie o jednostranný úkon, ktorým by sa voči žalovanému 1/ domáhala vrátenia alebo odvolania daru. Ak by poručiťka (darkyňa) skutočne žiadala, (a to opakovane, ako tvrdí žalobca) o vrátenie daru, zachovala by sa v tomto smere aspoň jedna listina takýto prejav vôle poručiťky preukazujúca a hlavne preukazujúca doručenie tohto jednostranného úkonu žalovanému 1/. V tomto smere (bez ďalšieho) neobstoja ani čestné prehlásenia Q. nakoľko tieto nie sú dostatočným dôkazom o vykonaní, adresovaní a doručení tohto jednostranného úkonu vrátenia daru poručiťkou žalovanému 1/ (tieto osoby tu totiž nevystupovali v pozícii svedkov vykonania tohto úkonu, t. j. ako svedkovia neboli pri vykonaní takéhoto úkonu prítomné). Žiadosť o vrátenie daru nevyplyva ani napr. z čestného prehlásenia samotnej poručiťky z 10. augusta 2022 (č. l. 39), kde táto poukazuje len na neplnenie si opatrovateľských povinností žalovaným 1/ voči nej, a preto sa domáha zrušenia výkonu opatrovateľskej činnosti žalovaným 1/, ani z čestného vyhlásenia poručiťky (č. l. 49), kde navyiac v danom prípade u oboch nešlo o právne úkony adresované žalovanému 1/. Pre preukázanie (osvedčenie)

vykonania tohto jednostranného právneho úkonu potom nepostačuje vyhlásenie príp. tvrdená vedomosť o ňom zo strany svedkov, ale len jeho predloženie, najmä pokiaľ sa nepreverí hodnovernosť tvrdení týchto svedkov aj s poukazom na skutočnosti uvádzané žalovanou 2/ v jej odvolaní, nakoľko u týchto osôb môže ísť o osoby buď priamo dotknuté na majetkových právach k danej nehnuteľnosti, ktorá sa týmto môže stať predmetom dedenia a po vydedení žalovaného 1/ ich môže nadobudnúť žalobca (pokiaľ ide o žalobcu a jeho manželku), príp. osoby účelovo svedčiace v ich prospech z doposiaľ nepreukázaného motívu. Podstatným však je, že žalobca doposiaľ (k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia) nepredložil taký dôkaz, ktorý by (pre účely rozhodovania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia) osvedčil existenciu a doručenie takéhoto jednostranného úkonu vrátenia daru vykonaného darkyňou, ktorý by bol žalovanému 1/ adresovaný a doručený, pričom iba samotný úmysel darkyne takto konať pre platnosť vrátenia daru nepostačuje. Nestačí teda iba vyhlásenie tretej osoby (ani samotnej darkyne), že darkyňa takto konala alebo konať chcela, ale jeho vykonanie a doručenie musí byť preukázané (pre účely nariadenia neodkladného opatrenia vykonanie a doručenie tohto úkonu aspoň osvedčené). Napokon aj samotná žaloba (hoci neobsahujúca výslovný prejav vôle vrátiť dar) vo veci samej bola žalovanému 1/ doručená až po smrti darkyne (prvý záznam o oboznámení sa s vecou zo strany právneho zástupcu žalovaných - nahliadnutie do spisu - je až z 10. marca 2023), a teda ani táto nemôže mať účinky zániku darovacieho vzťahu. Za daného stavu nemal odvolací súd zatiaľ za dostatočne osvedčené, že poručiťka počas svojho života riadne vykonala jednostranný (adresovaný a doručený žalovanému 1/) právny úkon, ktorým by sa domáhala od žalovaného 1/ vrátenia daru, (ktorý po jej smrti už nemôže dedič vykonať), a teda sa zatiaľ v tomto štádiu konania odvolaciemu súdu (pokiaľ v ďalšom žalobca inými dôkazmi vykonanie tohto úkonu nepreukáže) javí, že žalovaný 1/ mohol túto nehnuteľnosť ďalej platne previesť na žalovanú 2/.

2.4. Možno potom uzavrieť, že odvolací súd nemal dostatočne osvedčený nárok žalobcu vo veci samej (t. j. splnenie formálnych predpokladov pre zánik darovacieho vzťahu), ktorému sa mala poskytnúť dočasná ochrana formou navrhovaného neodkladného opatrenia. Žalobca tak neosvedčil danosť práva (nároku), ktorému sa má poskytnúť dočasná ochrana. Odvolací súd si je vedomý toho, že účelom žalobcom navrhovaného neodkladného opatrenia bolo predovšetkým efektívne zastabilizovanie právneho stavu počas konania vo veci samej, a to prostredníctvom obmedzujúcej poznámky, zapísanej na príslušnom liste vlastníctva v katastri nehnuteľností, avšak (odvolací súd by aj bol názoru, že je z tohto dôvodu namieste uložiť navrhovaný zákaz nakladania s nehnuteľnosťou) len za predpokladu, že by žalobca súčasne osvedčil aj danosť práva (minimálne splnenie formálnych predpokladov pre zánik darovacieho vzťahu v podobe doručenia jednostranného právneho úkonu vrátenia daru darkyňou žalovanému 1/), ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana (k čomu už z jeho strany nedošlo).

2.5. Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku (vo výroku I.) zmenil (§ 388 CSP) tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v tejto časti zamietol. Vo výrokoch (II., III.), ktorým súd vo zvyšku návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (vo vzťahu k nenakladaniu s hnutelnými vecami a vo vzťahu k vydaniu kľúčov) rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, nakoľko tieto výroky neboli odvolaním napadnuté.

2.6. O trovách neodkladného opatrenia v odvolacom konaní odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že ich náhradu priznal v tomto odvolacom konaní úspešnej žalovanej 2/, a to v rozsahu 100 %.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu.

3.2. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd redukoval rozhodovanie o návrhu len ohľadom vrátenia daru bez zohľadnenia všetkých okolností prejednávanej veci, z ktorých je zrejmé, že žalovaní sa špekulatívnym spôsobom, rozporným so zákonom zmocnili majetku pôvodnej žalobkyne. Poukázal na to, že Krajský súd v Bratislave z 27. novembra 2024 č. k. 6CoD/3/2024-151 rozhodoval o odvolaní žalobcu v dedičskom konaní po pôvodnej žalobkyňi, na základe ktorého sa vydedený dedič (žalovaný 1/) „klamstvom zmocnil všetkého majetku žalobkyne“, rozhodnutím o dedičstve došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ namietal, že napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré má charakter rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces. Dovolateľ namietal postup odvolacieho súdu, ktorým porušil spravodlivý súdny proces tým, že ignoroval riadne posúdenie všetkých relevantných skutočností a okolností prípadu, ako aj vyhodnotenie správania sa žalovaných a všetkých predložených dokladov v spise a nedodržiaval zákonné pravidlá v procese dokazovania. Následkom toho je, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je zaťažené nesprávne interpretovanými súvislosťami a posúdením vecí, ktorá sa vôbec nezakladá na skutkovom a právnom stave vecí, tak ako je opísaná a zdokladovaná v spise, bez logického posúdenia vecí, udalostí a ich súvislostí. Jeho závery sú arbitrárne, prijaté v zjavnom omyle, ktorým poprel zmysel existencie neodkladného opatrenia a podstatu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ poukázal na obsah práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý je naplnený, ak všeobecné súdy po zistení skutkového stavu, výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú arbitrárne, nekonzistentné, či prijaté v zrejmom omyle, ktorým by sa poprel zmysel a podstata práva na spravodlivý proces. Konkrétny postup odvolacieho súdu, ktorý žalobca v kontexte vyššie uvedeného napádal, bol postavený na tom, že podľa názoru odvolacieho súdu, žalobca nepreukázal existenciu jednostranného úkonu vrátenia daru. Uvedené v zásade odvodzoval od toho, že: „Ak by poručiiteľka (darkyňa) skutočne žiadala o vrátenie daru, zachovala by sa v tomto smere aspoň jedna listina takýto prejav vôle poručiiteľky preukazujúca a hlavne preukazujúca doručenie tohto jednostranného úkonu žalovanému 1/.“ Takýto záver je v priamom rozpore s ust. § 630 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, podľa ktorého sa vrátenie daru realizuje jednostranným právnym úkonom, ktorého forma nie je stanovená. Navyše, pôvodná žalobkyňa viackrát vyzvala žalovaného na vrátenie daru, a to ústne, ako aj písomne prostredníctvom SMS správ, ktoré boli riadne doložené do konania. K tomu tiež boli do konania predložené čestne vyhlásenia prítomných osôb, ako aj notársky overené čestné prehlásenie samotnej pôvodnej žalobkyne o tom, že žalovaný podvodne získal jej majetok, ktorý chcela naspäť - ktoré však odvolací súd v odôvodnení nijako nevyhodnotil. Súd tak nemohol ustáliť, že keď neexistuje explicitná písomná výzva, ktorá by bola zasielaná len doporučenou poštou na vrátenie daru, k takémuto úkonu nedošlo. Naopak v spise je opakovane preukázane, že k tomuto úkonu došlo, a to opakovane. Dovolateľ uviedol, že čestne vyhlásenie, či napísane sms správy sú relevantnými dôkaznými prostriedkami, ktoré potvrdzujú, že k úkonu vyzvania na vrátenie daru skutočne došlo. Dovolateľ poukázal na to, že súd je povinný hodnotiť všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a posúdiť tieto v kontexte celej prejednávanej veci. Z doložených písomností vyplýva vôľa, ako aj prejav vôle pôvodnej žalobkyne, ktorými opakovane žiadala vrátenie darovanej nehnuteľnosti. Uvedený postup tak naznačuje rozpor s princípom spravodlivého súdneho konania. Dovolateľ uviedol, že žalovaný sa po darovaní nehnuteľnosti začal správať voči poručiiteľke v priamom rozpore s dobrými mravmi. Takéto správanie existovalo aj pri samotnom obdarovaní, keď žalovaný do darovacej zmluvy zo dňa 26. novembra 2020 dal zapísať podmienky, ktoré v samotnej podstate odporujú dobromyseľnosti voči pôvodnej žalobkyne. Dovolateľ ďalej uviedol, že darkyňa využila svoje právo domáhať sa vrátenia daru od obdarovaného. O tom, že jej prejav vôle došiel obdarovanému, nemôže byť na základe predložených dôkazov žiadnych pochyb. Z uvedených dôkazov zároveň vyplýva, že darkyňa sa dožadovala vrátenia daru ešte pred tým, ako obdarovaný darované nehnuteľnosti previedol na tretiu osobu, a teda darovacia zmluva sa zrušila s účinkami ex nunc a darkyňa sa tak opäť stala vlastníčkou predmetných nehnuteľností. S poukazom na zásadu, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako sám má, zmluva, na základe ktorej obdarovaný previedol predmetné nehnuteľnosti na svoju manželku, je absolútne neplatná a nezakladá oprávnený titul na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. V. nemohla nadobudnúť vlastnícka práva k predmetným nehnuteľnostiam na základe absolútne neplatnej scudzovacej zmluvy od svojho manžela X. V., ktorý v zmysle uvedeného vlastníckeho práva v čase prevodu nemal. V týchto súvislostiach poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VOBdo/2/2020. Ustanoveniu § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), ktoré upravuje hodnovernosť údajov katastra, nezodpovedá výklad, podľa ktorého už len sama evidencia vlastníctva nehnuteľnosti v katastri nehnuteľnosti zakladá dobrú vieru evidovaného vlastníka v to, že je vlastníkom. Odvolací súd mal skúmať všetky okolnosti, ktorými bola nepochybne preukázaná dôvodnosť potreby bezodkladnej úpravy pomerov. Správanie žalovaných vzbudzuje pochybnosti o súlade so zákonom, ako aj dobrými mravmi, pričom uvedené naznačuje, že do rozhodnutia vo veci samej má byť predídene ďalším špekulatívnym úkonom z ich strany. Dovolateľ zároveň uviedol, že žalovaní nerešpektovali prvostupňové rozhodnutie,

čo jasne preukazuje postoj žalovanej, ale i žalovaného k dodržiavaniu zákonnosti. Prvostupňovým rozhodnutím sa žalovanej zakázalo zasahovať akýmkoľvek spôsobom do stavebných častí dotknutej nehnuteľnosti, čo táto priamo porušovala. Záverom dovolateľ uviedol, že napadnuté rozhodnutie nepovažuje za vecne správne a s jeho odôvodnením sa nestotožňuje. Závery v ňom uvedené nevyplývajú z preskúmania skutkových okolností a aplikácie príslušných právnych predpisov. Súd dôsledne neposúdil relevantné dôkazy a v plnej miere nerešpektoval zásadu spravodlivého procesu. Zistené skutočnosti preukazujú naplnenie všetkých podmienok potrebných na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom odvolací súd nesprávne interpretoval a aplikoval platnú právnu úpravu v kontexte zistenia skutočností vyvolávajúcich presvedčenie o potrebe bezodkladnej úpravy pomerov.

4. Žalovaní 1/ a 2/ k podanému dovolaniu žalobcu navrhli, aby dovolací súd dovolanie odmietol a žalovaným 1/ a 2/ priznal náhradu trov konania vo výške 100 %, resp. aby dovolanie zamietol a žalovaným 1/ a 2/ priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

4.1. Žalovaní predovšetkým namietali neprípustnosť dovolania. V zmysle ustálenej súdnej praxe, odbornej právnej literatúry, ako aj zákonných ustanovení CSP a komentáru k CSP vyplýva, že podanie dovolania voči uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (resp. voči uzneseniu odvolacieho súdu o zrušení neodkladného opatrenia), v ktorom prípade je podaná žaloba o určenie, či tu právo žalobcu je alebo nie je (určovacia žaloba o určenie vlastníckeho práva), nie je prípustné. Neprípustnosť dovolania je daná samotným procesnoprávnym predpisom, ktorý ustanovuje, že podanie dovolania je prípustné výlučne voči zákonom ustanoveným rozhodnutiam. Keďže to samotný procesnoprávny predpis stanovuje (a aj sám dovolateľ založil dovolací dôvod v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP), nie je dovolanie voči uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, nakoľko nejde o také rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

4.2. Ďalej namietali nedôvodnosť dovolania. Uviedli, že je evidentné, že žalobca žiadnym spôsobom neosvedčil hmotnoprávny nárok. Citovali ods. 20 odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu. Iné dôkazy, ktoré by preukazovali skutočnosti, ktorými by sa nárok žalobcu osvedčil, do konania neboli zo strany žalobcu ani v tomto štádiu konania doložené, nakoľko žiadne také dôkazy (vyjmúc účelovo vyhotovené čestné prehlásenia svedkov, ktoré žiadnu skutočnosť nemôžu preukazovať) nejestvujú. Skutočnosť, že žalobca takýmito dôkazmi nedisponuje, je evidentná už len z konania žalobcu, ktorý podal žalobu v roku 2022 a počas troch rokov vedenia súdneho sporu žiadny taký dôkaz do konania nepredložil. Ďalej je nedôvodnosť podanej samotnej žaloby a neodôvodnenosť podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia evidentná už len z toho, že po podaní odvolania zo strany žalovaných sa žalobca k odvolaniu žiadnym spôsobom nevyjadril. Sú toho názoru, že pokiaľ by žalobca trval na oprávnenosti svojho nároku, namietal by tvrdenia žalovaných.

4.3. Žalovaní uviedli, že v prípade, ak by došlo k nariadeniu neodkladného opatrenia v znení, v akom ho navrhoval žalobca, došlo by k porušeniu princípu proporcionality na strane žalovanej 2/ ako oprávnenej a zákonnej vlastníčky dotknutých nehnuteľností. Porušenie princípu proporcionality možno vnímať v tom, že by sa značným spôsobom zasahovalo do vlastníckeho práva žalovanej 2/ iba z dôvodu akéhosi tvrdeného nároku žalobcu, pričom zo žalobcovej strany doposiaľ ani v tomto štádiu konania nedošlo k doloženiu jasného a presvedčivého dôkazu, ktorý by vyvracal tvrdenia žalovaných a naopak, ktorý by potvrdzoval a osvedčoval tvrdenia žalobcu o údajnom nároku na vrátenie daru žalobkyne, ktorá počas svojho života žiadny taký zrejmy a evidentný jednostranný úkon voči žalobcovi nevykonala a nárok uplatnila súdnou cestou iba pár mesiacov pred svojou vlastnou smrťou, pričom v žalobe ako aj v akýchkoľvek vyjadreniach a návrhoch sa uvádzajú tvrdenia o nezáujme a hrubom porušovaní dobrých mravov zo strany žalovaného 1/, ktoré žalovaný 1/ priamo vyvrátil svojím vyjadrením k žalobe zo dňa 30. 05. 2025 a dôkazmi k nemu pripojenými.

4.4. Žalovaní sa v celom rozsahu stotožňujú s uznesením odvolacieho súdu, ktorým zmenil uznesenie Okresného súdu tak, že vydané neodkladné opatrenie v celom rozsahu zrušil, nakoľko nedošlo k osvedčeniu hmotnoprávneho nároku a ani k preukázaniu potreby dočasne upraviť pomery medzi stranami neodkladným opatrením. Žalovaní sa stotožňujú s právnymi názormi odvolacieho súdu, ktoré uviedol v zmysle odôvodnenia uznesenia, pričom sú toho názoru, že zo strany odvolacieho súdu nemohlo za žiadnych okolností dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces tak, ako uvádza žalobca v dovolaní. Žalovaní uvádzajú, že nie je možné stotožňovať dokazovanie v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia s dokazovaním v konaní vo veci samej. Žalovaní nad rámec vyššie uvedeného

uvádzajú, že aj v prípade, ak by súd vykonával dokazovanie v zmysle konania vo veci samej, vykonaným dokazovaním a svojimi úvahami a aplikáciou príslušných ustanovení právnych predpisov by dospel k jedinému záveru, a to k tomu, že nárok žalobcu osvedčený v konaní nebol, nakoľko nikdy nedošlo k hrubému správaniu žalovaného 1/ ako obdarovaného voči žalobkyni ako daryni, nedošlo ani k účinnému odvolaniu darovania za života daryne, nedošlo k výzve na vrátenie daru zo strany žalobkyne počas jej života. Nakoľko k uvedenému nedošlo, nie je žalobca ako dedič oprávnený domáhať sa vrátenia daru na príslušnom súde, a teda ani nariadenia neodkladného opatrenia súvisiaceho s nárokom uplatneným na súde, ktorá samotná žaloba je pritom v celom rozsahu nedôvodná.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f) CSP.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že, ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a) až f) CSP.

9. Z judikatúry najvyššieho súdu (R 21/2018 a R 76/2018) vyplýva, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ktoré spĺňa kritérium prípustnosti dovolania „vo veci samej“, a ktorým sa „konanie končí“ v zmysle § 420 CSP je také, ktoré konzumuje vec samu. Ide o prípady, kedy rozhodnutie o neodkladnom opatrení je iniciované a vydané ešte pred konaním vo veci samej a zároveň, na ktoré už nebude nadväzovať konanie vo veci samej. Ide teda o rozhodnutia, u ktorých sa nepredpokladá, že budú po ich vydaní dotknuté meritórnym rozhodnutím vydaným v súvisiacej veci. Rozhodnutia, ktoré nekonzumujú vec samu, sú najmä tie, ktoré sú vydané v priebehu súvisiaceho konania vo veci samej (obdobne napr. 9Cdo/180/2020, 9Cdo/194/2021, 3Cdo/20/2024 a iné).

10. Preto dovolací súd skúmal, či napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení v prejednávanej veci je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a dospel k záveru, že v danom prípade prípustnosť podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je daná.

11. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého uznesenie, ktorým odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I., (ktorým súd prvej inštancie zakázal žalovanej 2/ scudziť, zaťažovať, či inak nakladať s označenými nehnuteľnosťami) zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v tejto časti zamietol, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje alebo mení, ale napr. i rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu (pozri aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Obdo/76/2016 a odbornú právnickú literatúru - Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 1.vydanie, 2016, str. 1111). Ako je uvedené v ods. 9 tohto uznesenia dovolacieho súdu, taká situácia môže nastať predovšetkým v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP. V prejednávanej veci o takýto prípad nejde, pretože neodkladné opatrenie bolo nariadené počas

konania vedeného na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. Bl-14C/60/2022 vo veci samej o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam označeným v ods. 1 odôvodnenia tohto uznesenia. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podal žalobca po začatí konania vo veci samej. V danom prípade bolo predmetom dovolacieho prieskumu rozhodnutie odvolacieho súdu vydané počas konania, ktoré s vecou súvisí, teda v čase, kedy existoval predpoklad, že pomery upravené neodkladným opatrením budú po jeho vydaní dotknuté meritórnymi rozhodnutiami vydanými v súvisiacej veci. Charakter dočasnosti a provizórnosti neodkladného opatrenia nemusí vyplývať len zo znenia enunciatu rozhodnutia, ale aj zo samotného odôvodnenia rozhodnutia. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá povahu rozhodnutia vo veci samej a nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

12. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcom z § 420 písm. f) CSP nevyplyva, dovolací súd odmietol procesne neprípustné dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľom namietanej procesnej nesprávnosti.

13. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania žalovanej 2/, ktorej právnych pomerov sa týkalo dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.